

Realitetsforandringer, og det har ogsaa altid i Landstinget været Praxis at vogte sig saa meget som muligt for og at anvende den hderste Barsomhed med at vedtage Realitetsforandringer ved 3die Behandling. Nu skal jeg imidlertid indrømme, at Sagen har en noget anden Stilling. I Motiverne staaer, at man ved at gaae ind paa Lovforslaget, saaledes som det er formuleret, kun vil bringe Brandforsikringen til at komme i samme Stilling til Regjeringsmagten som lignende Instituter med repræsentative Former. Men ved 2den Behandling yttrede den ærede Justitsminister sig saaledes, at det forekom mig, som om der blev lagt en større, eller idetmindste mere skyldig Betydning i Udtrykkene: „indre Anliggender“, end man maaffee i Begyndelsen efter Motiverne kunde vente at finde i disse Ord, idet den ærede Justitsminister sagde — jeg kan ikke citere Ordene, som de faldt, men det var ialtsald hans Mening, — at ethvert Anliggende vilde komme til at høre under Repræsentantskabets Myndighed, naar man antog en Bestemmelse om, at dette skulde have Myndighed til at forandre Alt, hvad der angaaer Bestyrelsen af de indre Anliggender. Dette er nu en temmelig stor Betydning, der saaledes er bleven lagt ind i dette Udtryk. Da nu tilmed den ærede Landstingsmands Forslag jo egentlig kun maae siges at gaae ud paa en Formalitetsforandring, skal jeg af disse Grunde stemme for, at Sagen overgives til et Udvalg, for at der kan søges en Form, hvorunder man kan opnaae det samme Indhold, som Lovforslaget gaaer ud paa.

B. Christensen: Jeg maa tilstaae, at jeg, blandt Andet efter den Motivering, som den ærede sidste Taler har givet, er kommen til det Resultat, at et Udvalg paa det nærværende Trin af Sagen ikke bør nedsettes. Det ærede Medlem, der har bragt et Udvalg i Forslag, har bemærket, at han var ny her i Salen, og jeg maa ogsaa tilstaae, at jeg i mit parlamentariske Liv ikke mindes noget Exempel paa et Forslag eller en Motivering, der i den Grad har overrasket mig som den, jeg hørte af det ærede Medlem. Hans Motivering var ligesom en Tvivl, en Frygt, som han havde for, at vi, ligesom vi formeentlig havde begaaet

et Grundlovsbrud ved Vedtagelsen af den tidligere Lov, saaledes ogsaa vilde komme til at begaae et lignende, hvis vi vedtog det nærværende Udvalg, som det nu foreligger. Nu vil jeg bemærke, at Formodningen allerede i den høieste Maade maa være imod Rigtigheden af en saadan Tvivl, men dertil kommer, at nærværende Lovforslag, som bekjendt, er udarbejdet af en forhenværende Justitsminister, er fremlagt af den nuværende Justitsminister og har allerede i denne Sal oplevet to Behandlinger, uden at det, saavidt jeg har lagt Mærke til, er faldet Nogen ind, at denne Frygt kunde reises eller indbendes imod det. Jeg troer ogsaa, at den meget ærede Taler, der har yttret denne Frygt, vil kunne overbevise sig om det næsten Umulige, der ligger i, at hans Betragtningensmaade skulde være rigtig; thi dersom det forholdt sig saaledes, at man begik et Brud paa Grundloven ved at sige i en ny Lov, at et Forhold skulde styres, ordnes og afgjøres anderledes, end det tidligere havde været styret, ordnet og afgjort, da vil det jo let sees, at enhver Emancipation af borgerlige Anliggender fra Regjeringsmyndigheden vilde være i Strid med Grundloven. Jeg skal modsætte mig et Udvalgs Nedsættelse paa dette Trin af Sagen. Jeg modsætter mig det, ikke blot fordi den af Forslagsstilleren reiste Grund aldeles ikke forekommer mig at bethyde Noget, men ogsaa, fordi det strider mod al god parlamentarisk Skik ved tredie Behandling af en Sag at nedsætte et Udvalg, hvorved man jo ligesom erkjender, at man ved de foregaaende Behandlinger ikke har gjort, hvad der paalaa som Pligt. Jeg maa ogsaa tilstaae, at det kom mig noget uventet, at den ærede Forslagsstiller, naar han havde saadanne Tvivl, og naar han ovenikjøbet, som det viser sig, har tænkt paa, hvorledes disse Tvivl kunde hæves — jeg siger, det undrer mig, at han ikke har valgt at stille et formeligt Endringsforslag, hvorved han da kunde fritage os for det Usædvanlige og næsten Ydmygende, der vilde ligge i, om vi i det sidste Dieblit af Sagens Behandling lige med Et skred til at nedsætte Udvalg og derved erkjendte, at vi indtil dette Dieblit ikke havde sat os tilstræffeligt ind i Sagen, hvilket vilde være dobbelt paafaldende, da Loven dog, efter hvad der forekommer mig,